

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Zamboch_Miroslav-Pripad_z_meho_casu.PDB

PDB Name: Zamboch_Miroslav-Pripad_z_meho_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.3.2004
Modification Date: 20.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ z mého času
Miroslav Žamboch

Spalo se mi nezvykle dobře, a dokonce jsem se ani netřásl zimou. Protáhl jsem se s vědomím, že za to zaplatím úlomkem kamene nebo kosti zadřeným do nějaké části mého obolavěného těla, ale kupodivu se tak nestalo. Uvědomil jsem si, že neslyším praskání ohně a necítím dým. To byl průšvih, smrtelný průšvih, bez ohně náš kmen zahyne a já jako první. Otevřel jsem oči. Nad sebou jsem neviděl zvrásněnou klenbu mělké jeskyně, v níž jsme včera našli útočiště, ale pastelovou modří vymalovaný strop, kterému průsvitný hologram dodával zdání skutečné oblohy. Ten hologram jsem znal, ležel jsem na podlaze ve své vlastní ložnici a vlastním čase. Časová asynchronní fluktuace bůhví proč mě vláčící z věku do věku mě tentokrát přenesla ve spánku a já byl tak unavený, že jsem se ani nevzbudil. Poslední tři měsíce jsem strávil v době kamenné, kde jsem se jako všude jinde živil jako P.I. - private investigator, chcete-li soukromý detektiv. Tam jsem se ale neprokazoval licenci, stačil mi k tomu náhrdelník z medvědíků zubů kolem krku a maska z lebky šavlozubého tygra. Mí soukmenovci mě uctivě oslovovali skřekem, který byl třikrát delší než jméno kohokoliv z nich a zřejmě představoval šamanský titul. Nedostával jsem od nich peníze, zlato ani jiné drahocennosti, ale podíl na kořisti. Teď jsem byl po letech doma, ve dvaadvacátém století. Dál jsem se na podlaze nepovaloval, protože jsem netušil, jak dlouho mě tady čas nechá, a potřeboval jsem zařídit spoustu věcí. V koupelně jsem se po dlouhých měsících poprvé pořádně umyl, vydezinfikoval si odřeniny a rány. Bylo jich až překvapivě mnoho a ještě včera jsem jim nevěnoval žádnou pozornost. Objednal jsem si snídani a noviny. Podle data jsem zde nebyl čtyři měsíce, ale příliš se toho nezměnilo. Protesty země třetího světa proti masové produkci pseudointeligentních hominidních androidů, lokální válka korporací na oběžné dráze - hmotné škody za miliardy a pouze třináct mrtvých. Zaujala mě zprávička o týmu, který vylepšil umělou neuronovou strukturu používanou pro výrobu hominidů. Zkonstruovali holčičku a poslali ji do školy. Neodhalili ji žádnými psychologickými ani znalostními testy, ale až po dvou letech u podrobného lékařského vyšetření, protože se jim zdálo, že se nevyvíjí dostatečně dobře. Sama sebe pokládala za člověka. Vedoucí týmu prohlásil, že ani nečekali takový úspěch, prý předstihl jejich očekávání - neuronová struktura jejího mozku se přirozeným učícím procesem zdokonalila. Co s ní bude dál, článek nezmiňoval. Nedalo se říct, že by má doba byla úplně bez chybičky. K dalšímu článku jsem se nedostal, protože mě z ranní siesty vytrhl majordomus. Bezohledně mi noviny smazal a neúprosně mě napojil do banky. Už jsem zapomněl, jak drsně jsem si ho kdysi naprogramoval. Transakce mi zabraly skoro dvě hodiny. Jen menší část v minulosti vydělané mzdy, uložené převážně v perlách, diamantech, surovém zlatě a akciích několika firem, jsem přeměnil na hotovost. Do chvíle, než jsem zaplatil za občanská práva prvního stupně, to byl docela slušný balík. Potom jsem vyrazil do ulic, abych se porozhlédl po okolí a navštívil pár známých. Kdybych zůstal doma, udělal bych lépe. K lepšímu se nezměnilo nic a vyřídil jsem jen polovinu pochůzek. Rozhodl jsem se alespoň zastavit v obchodě s občanským zbožím. Nic od státu nežádám a on po mně na oplátku také téměř nic nechce. Kromě peněz. Díky tomu, že platím maximální daně a nevztahují se na mě žádné sociální programy, se mohu v rámci základních zákonů chovat, jak chci, říkat, co chci a ničit si zdraví podle libosti. Soukromý vyšetřovatel ani jinou možnost nemá. Otevřel jsem dveře, chlapík u pultu mě přejel pochybovačným pohledem. Ve svém obleku dávno vyšlém z módy jsem nevypadal jako člověk, který si podle zákona může koupit láhev whisky a doutník. Právě tohle zboží zde vedli. Policejní robot opodál odrazoval případné zájemce bez privilegií.

Po dlouhém výběru jsem zvolil osmnáct let starou single malt whisky a pět kubánských doutníků z pravého nefalšovaného tabáku se všemi karcinogenní i voňavými látkami a samozřejmě s nikotinem. Když mi prodavač zboží balil, nedokázal potlačit výraz závisti. S láhví v charakteristickém pytlíku z ručně vyráběného papíru podpaží jsem se otočil k východu, pak jsem si to rozmyslel, otočil se a podal mu jeden doutník. "Proč?" zeptal se překvapeně a opatrně, jako bych mohl v každou chvíli ucuknout, si doutník vzal. "Budou mi víc chutnat, když si vzpomenu, že je tu ještě někdo, kdo ví, jak jsou dobré," vysvětlil jsem a zavřel za sebou dveře. Miluji dvacáté století, padesátá léta v Americe, devadesátá v Evropě. To byla doba, kdy se opravdu dalo žít. Ještě spousta místa pro všechny, lidé mohli dělat cokoliv a nemuseli kvůli tomu být bohatí. Doma jsem se posadil do křesla, nalil si panáka, zapálil doutník a položil si nohy na stůl. Ani v devatenáctém století to nebylo zase tak špatné. Samozřejmě pokud jste žili v Británii a na Baker Street jako já. Zazvonil zvonek, nástěnný panel se rozsvítil a objevila se ustaraná tvář padesátníka, který zjevně nemusel dodržovat optimální dietu, protože měl dvojitou bradu a krk se mu přeléval přes límec. "Pan Kristian Samuelson?" podíval se na mě.

Potlačil jsem zaklení, už dlouho jsem přebýval v minulosti a zapomněl jsem, že dnes je komunikace o trochu lepší než

dunění bubnů nad africkými savanami. O trochu, ale ne o moc.

"Prosím," potvrdil jsem a napil se.

"Soukromý vyšetřovatel?" ujišťoval se.

Práce si mě našla, ale nestěžoval jsem si.

"Ano," odpověděl jsem, postavil se a rozhlédl se po klobouku. V tomhle čase jsem samozřejmě žádný neměl. Zvykl jsem si na něho poprvé v Americe, kde jsem pracoval pod jménem Phil Marlowe a od té doby se bez pokrývky hlavy nějak nemohu obejít. I ta šamanská maska byla lepší než nic. Tloušťák vychrlil jméno a adresu a zavěsil. Za hodinu a půl jsem byl na místě. Nacházel jsem se teď o patnáct zeměpisných stupňů jižněji a podle pohledu z oken to bylo znát. Smog se v intenzivnějším slunečním světle rozkládal rychleji a měl i jinou barvu. Jan Nowak, můj nový klient, mě již netrpělivě očekával ve své pracovně a kromě něj tam nervózně postával hubený muž v modrém overalu. Podle propadlých tváří jsem odhadoval, že není úplně v pořádku. Až o chvíli později jsem si všiml stříbrného štítku v uchu označujícího nevyléčitelně nemocného léčeného na státní náklady. "Co se přesně stalo?" zeptal jsem se, abych přerušil nezbytné formality.

"Alice Sprug, má dizajnérka zmizela!" "Nezmizela! Někdo ji zabil!" přerušil ho příškrčeným hlasem muž v overalu. "Já jsem ji viděl! Byla probodnutá!" Začali se mezi sebou hádat. Chlapík se kupodivu před svým šéfem nijak nedržel zpátky a oči mu samým vzrušením div nelezly z důlků.

"Pojďme se podívat na místo, kde se to údajně stalo!" vyzval jsem je.

Mužik v overalu, z hádky jsem vyrozuměl, že se jmenuje Richard König, nás zavedl do rozlehlého sálu jehož stěny tvořily tisíce ocelových schránek. Sál byl temperovaný, teploměr ve zdi ukazoval 4,1°C. Podlaha z lité keramiky a laciná osvětlovací tělesa nejvíce ze všeho připomínaly márnici, jak jsem je znal z doby zhruba před dvě stě lety. "Kde to jsme?" zeptal jsem se.

"V naší tkáňové bance. V těch schránkách je dvacet let práce a zkušeností," vysvětlil Nowak a v hlase se mu objevil náznak pýchy. Bohužel jsem neměl čas na žádnou přípravu a naprosto jsem netušil, čím se můj klient zabývá. Nezbylo než se zeptat.

"Nowak & syn, kvalita a originalita, klon lepší originálu," odpověděl mi replikou z firemní brožurky. "A co klonujete?" pokračoval jsem.

"Hlavně domácí mazlíčky, jen občas se vyskytne něco neobvyklejšího," přiznal už seriózněji.

"Kde ležela?" zeptal jsem se, i když jsem nemusel.

Richard König po celou dobu upřeně pozoroval jediné místo. Podlaha tam nebyla o nic špinavější než jinde.

"Vidíte, tam je naše zavražděná!" zakroutil hlavou znechuceně Nowak.

"Jestliže se nic nestalo, proč jste mě najal?" zeptal jsem se.

"Protože," znervózněl, "pokud přešla ke konkurenci a předala jim know how, jsem vyřízený." "A máte důvod si to myslet?" "Dnes jsem tady měl návštěvu, majitele konkurenční firmy. Jednáme spolu o fúzi, protože se pro dnešní trh stáváme oba příliš malí a zranitelní. Tohle byla poslední schůzka před dohodou. Zatím se neozval a měl by. Pokud má moje know how, nepotřebuje se se mnou spojit. A v tom případě chci, abyste prokázal krádež a já ho mohl zažalovat," hlas mu ztvrdl. Obchodník asi nebyl špatný.

"Vzhledem ke speciální povaze činnosti vaší firmy a možnému propojení s případem potřebuji, aby mě u vás někdo provedl," požádal jsem.

"Ale vše bude naprosto důvěrné," ohradil se.

"Jsem vyšetřovatel. Diskrétnost je základní předpoklad mé práce. Jediný nespokojený klient mi může zničit celou živnost. Ale mou mlčelivost jste si samozřejmě ověřil u referencí připojených k licenci," řekl jsem.

Věděl jsem, že si neověřoval nic, protože mi zavolal v prvním okamžiku, kdy se špatnou zprávou dozvěděl.

"Potřebuji nějakou buničinu na stěr," pořádal jsem.

"Prosím?" nechápal Nowak.

"Pokud tam leželo tělo a bylo probodnuté, jak tvrdí tady pan König, mohly tam zbýt nějaké stopy. Máte přece mikroskopy, ne?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě, optické, elektronové a další," znejistěl.

"Můžete sem poslat někoho, kdo zvládne udělat mikroskopický preparát?" Poslal. Byla to brunetka, kolem čtyřicítky, líčila si jen oči a nosila dioptrické brýle. Skutečný anachronismus. Na sobě měla kalhotový kostým. Na první pohled se zdál přímo puritánský, ale stačilo, aby jen nepatrně protáhla krok a tenká látka obtáhla její pozadí. Byla mateřský typ, ale hraní tenisu, squashu nebo jiný sport vytvarovalo její tělo do skutečně lákavých křivek. Podle pohybů velice energické hraní. Představila se jako Juana Horak. Prozradil jsem své jméno i úkol a požádal ji o pomoc. Trochu pochybovačně si přeměřila můj pokus o stěr, ale pak si chumáč vaty vzala. "Za okamžik se vrátím a odeberu vzorky sama," oznámila mi.

Ve dveřích se vystřídala s ramenatým mužem se křticích světle zelených vlasů a kovovým tetováním na krku, jak se slušelo podle poslední módy na hi-tech pracovníka. "Marek Brenner," představil se a potřásl si se mnou rukou. Staré návyky se mi vrátily a jako dřív jsem se podvědomě pokoušel dostat pod povinně zdravý vzhled nucený společností každému člověku v jistém společenském ranku a stupni občanského poddanství. Marek Brenner sice na první pohled vypadal jako atlet, ale objevoval jsem drobné náznaky, že jeho přirozená podoba je trochu kulatější a zaoblenější tukem. "Nepůjdeme si sednout ke mně do pracovny?" navrhl.

Považoval se za smetánku, jen ta má pracovny. Ostatní se musí spokojit s kanceláři.

Posadili jsme se v místnosti bez oken, zato s hologramovými výhledy na těch pár posledních pěkných míst na zemi, které ještě zbyly. Stůl měl velký, pohodlný integrovaný terminál, stereoskopické obrazovky rozvěšené po stěnách a obyčejné svinuté fóliové monitory rozstrkané všude kolem. Neměl tam přílišný pořádek, spíš naopak. Celkově však

místnost působila tvůrčím dojmem.

"Dáte si bonbón?" nabídl mi z luxusní dřevěné krabičky tvaru srdce. Každý bonbón byl zabalený do ručně malovaného staniolu. Luxusní zboží stojící ještě víc než má hřišná láhev. Zřejmě se za top třídu považoval právem.

"Díky," odmítl jsem.

Přikývl, zavřel krabičku a schoval ji do šuplíku. "Také čokoládu nemusím, mám raději pivo. V práci ale potřebuji rychlou hlavu a musím si nechat zajít chuť," vysvětlil. "Vy jste přišel objasnit zmizení Alice Sprug a chcete, abych vás seznámil s tím, jak to u nás chodí," shrnul pětiminutový proslov svého šéfa.

"Zmizení? Pan Konig tvrdí, že ji viděl mrtvou," nadhodil jsem.

"On," pokrčil rameny, "je prostě divný. Pracuje u nás jako pomocný personál. Kdykoliv jindy bych vám mohl říct, zda odsud odešla, či ne, ale dnes jsem měli návštěvu, museli jsme vyřadit některé bezpečnostní filtry, navíc se nám zasekla počítačová síť. Stejně jsem ale přesvědčen, že odešla," vrátil se k problému.

"Vy jste ředitel?" zeptal jsem se.

Na okamžik se zatvářil polichoceně a vzápětí opět nasadil výkonný a energický výraz. V minulosti si lidé na mimiku obličeje takový pozor nedávali.

"Jen přes technické záležitosti, obchodní ředitel je samozřejmě pan Nowak," vysvětlil.

"Takže vy jste specialista na vše, co souvisí s klonováním," zamyslel jsem se nahlas.

"To také ne. Klonování je stále velmi složitá záležitost. Řekněme, že se vyznám v mozku a souvisejících oblastech -neuronové sítě, fraktální modelování, programování. Na tělo tady máme jiné, například právě Juanu Horak, se kterou jste se potkal ve vzorkovně." "Jaká byla Alice Sprug, myslím osobně?" změnil jsem téma.

Zarazil se, bylo vidět, že přemýšlí. "Svou práci zvládala dobře, chovala se trochu upjatěji, než je běžné. Mám dojem, že měla problémy s váhou, ale jinak docela pohledná," zhodnotil ji.

Zpovídal jsem ho ještě chvíli. Dozvěděl jsem se, že Nowak ve firmě kromě něj trvale zaměstnává osm dalších lidí: Dva specialisty přes počítače, Koniga, Vasilevského jako údržbáře a holku pro všechno, Juanu Horak, její kolegyni, která měla právě dovolenou a Alici Sprug. Poděkoval jsem a zamířil za Juanou Horak, zda pro mě nemá nějaké nové zprávy. Našel jsem ji v tkáňové laboratoři. Seděla před obrazovkou počítače a studovala černobílý obraz ze samých čar a různých šedých ploch. Zřejmě se před okamžikem skláněla nad objektivem mikroskopu, protože měla vlasy stažené obroučkou. S ní vypadala o něco starší a mnohem ženštější a zranitelnější. "Mám pro vás zajímavou zprávu. Na tom místě skutečně něco leželo. Našla jsem stopy krve. Bohužel nemohu určit jaké, jsou to opravdu jen zbytky." Dostalo se mi odborného výkladu, podle jakých znaků preparáty pod svým mikroskopem určila. Nebyl jsem z toho příliš moudrý, ale věřil jsem jí. "Čím se vlastně živíte, co dělá firma Nowak & syn?" zeptal jsem se.

Usmála se a kolemkoutků úst se objevily vějířky vrásek. Byla puristka. Minimum líčení, minimum zásahů do organismu. "Vyrábíme kočky, morčata, papoušky, malé pejsky," pokrčila s úsměvem rameny, "většinou kopie domácích mazlíčků, kteří mají svůj život za sebou, nebo přímo nové klony. Lidé se často bojí, že skuteční živočichové mohou být přenašeči nových chorob. Pověra, ale nám to přináší práci." "Jaký byl váš vztah k Alici Sprug?" přešel jsem na osobní téma. Zamračila se a přimhouřila oči. Měla je nalíčené do modrozelená a v kombinaci se šedými obroučkami jí to slušelo.

"Náš vztah byl chladný. Profesionálně jsem s ní neměla žádné problémy," odpověděla nakonec. Tón, jakým vyslovila slovo chladný, naznačoval, že lepší termín by byl možná mrazivý. Čekal jsem, zda nebude pokračovat.

"Neměl jsem ji ráda. Před pěti lety jsem se zajímala o jednoho muže a ona mi to překazila. Bylo to tehdy pro mě důležité. Společnost, u které jsme obě pracovaly krátce na to zbankrotovala. Pak jsem změnila squashový klub a přestala se s ní stýkat úplně. Před třemi lety se mi sama ozvala, zda nemám zájem o práci tady. Potřebovala jsem peníze a kývla. Jsem tu spokojená." "Mohla byste mi ukázat, jak to u vás vlastně funguje?" požádal jsem.

Líbila se mi a napůl jsem ji podezíral, že to postřehla. Sám jsem netušil, jak moc chci výrobu vidět a jak moc je to jen záminka k dalšímu pobytu v její přítomnosti. Práce soukromého vyšetřovatele moc kladných vjemů nepřináší a tenhle byl jeden z těch řídkých. Rozhodl jsem se, že si ho nebudu vyčítat.

Sešli jsme tři patra dolů do místnosti se třemi velkými tanky zapuštěnými do podlahy s robustními poklopy s průhledného metaloplastu. přikrytými průhlednými poklopy. Na první pohled bylo zjevné, že stěna nádrží obsahuje spoustu perforací, otvorů a komplikovaně tvarovaných ploch. "Takových laboratoří máme spoustu, ale pro představu stačí vidět jedinou. To jsou naše alchymistické kádě, děloly, nebo techničtější TKP - tanky s totálně kontrolovanými procesy. Tady vaříme naše miláčky," vysvětlila.

Překvapilo mě to. "Měl jsem o klonování jiné představy," přiznal jsem opatrně.

"My vlastně nevyrábíme čisté klony, na to nemáme licenci stejně jako nikdo jiný, navíc je to velmi drahé," pokračovala ve výkladu. "Po vnesení patřičného genetického materiálu do buňky a zahájení dělení počkáme do okamžiku, kdy se vytvoří diferencované tkáně. Dál necháme přirozeně vyvíjet jen mozek a tělo vlastně stavíme pomocí buněk získaných z jednotlivých kmenových tkání. Všechno probíhá v roztoku tam dole, katalyzované našimi RNA roboty. Dokážeme tak proces stvoření oproti reálnému vývoji až sedmkrát - osmkrát urychlit. Připravené buňky jsou enzymatickými transportéry dopravovány na správné místo. V mikroreaktorech, kterých je v té vodě asi deset na druhou v kubickém centimetru, produkujeme RNA viry. Ty pronikají do buněk a podle potřeb modifikují stav jednotlivých organel, aby byl slučitelný s pozicí, na které se buňka v těle bude nacházet. Právě tyto mikroreaktory jsou faktorem limitujícím rychlost i cenu výroby." "A mozek? Jak zaručíte, aby zvíře mělo stejné psychické vlastnosti jako jeho vzor?" položil jsem otázku. "Na to vám asi nejlépe odpoví Brenner, nebo, pokud vás bude zajímat praktičtější pohled na věc, Garyk Lipom od počítačů." "Jaká byla Alice Sprug?" zeptal jsem se při mezi dveřmi při odchodu z laboratoře. "Neměla jsem ji ráda – možná i proto, že jsem ji záviděla. Milovala sladké a bez problémů si ho mohla dopřávat kolik chtěla. Měla ideální figuru, prostě tip, za kterým se většina mužů ohlédně. Já mám taky ráda čokoládu a –" usmála se a pokrčila rameny, "– musím si na ni dávat pozor." "Měla nějakého přítele?" "Myslím, že v žádném okamžiku svého života nebyla sama, ale v poslední

době se mi zdálo, že si našla někoho, na kom ji opravdu záleželo. Nevím z čeho tak soudím, jako by o sebe začala víc dbát a občas se na něco opravdu těšila..." To už jsme stáli před její kanceláří. Odhadoval jsem, že ona sama by své pracoviště nazvala kanceláří.

"Vy nemáte ráda pana Brennera," nadhodil jsem.

Blýskla po mně pohledem.

"Jste dobrý pozorovatel. Nemám. Je to pan dokonalý. Umí všechno a je podle toho nafoukaný a arogantní." "Děkuji vám, myslím si, že se u vás ještě zastavím," rozloučil jsem se.

"A před tím než vyřešíte tento případ, nebo až po tom?" zeptala se a v očích za brýlemi se jí mihla jiskra.

Také byla dobrý pozorovatel.

"Pokud to bude záviset jen na mně, až po tom," ukončil jsem rozhovor a naznačil smeknutí klobouku.

Skvělá věcička tyhle klobouky, nechápu, proč už se nenosí.

Ted' jsem měl namířeno ke Garyku Lipomovi. Cestou jsem zavolaal Nowakovi, jestli nemá zprávy od konkurence. Neměl.

"Pane, já ji nezabil!" skoro se na mě zpoza rohu vrhl Richard Konig. "Ona tam ležela, ale já ji nezabil!" Díval jsem se na jeho štítek na uchu. "Jak dlouhá doba uplynula mezitím, kdy jste našel tělo a vrátil se tam s panem Nowakem?"

Zamyslel se a zatvářil se, jako by ho to bolelo. "Půl hodiny? Ano, půlhodiny!" přesvědčoval sám sebe. "Jak byste co nejlépe a co nejrychleji uklidil krev?" pokračoval jsem ve vyptávání.

Najednou vypadal jako člověk, který právě vyhrál první cenu.

"Já vám to ukážu a vy uvěříte, že jsem ji nezabil!" navrhl. "Mně se líbila!" Pan Konig nebyl z nejchytřejších. Mlčky jsem přikývl.

Zavedl mě do vzorkovny.

"Počkejte chvíli, ono se to nesmí, ale já to tak někdy dělám!" vyhrkl a se spikleneckým úsměvem odběhl.

Za okamžik byl zpátky s něčím, co nejvíc připomínalo syrovou a napůl sežvýkanou půlku kuřete. Hodil to na podlahu - maso se s plesknutím rozpláclo o keramiku, kapky krve se rozstříkly do okolí.

"Co to je?" ukázal jsem na jeho vzorek podezřívavě.

"Asi kus kuřete," pokrčil rameny, vytáhl z kapsy zazátkovanou zkumavku s označením biohazard a její obsah opatrně nakapal na tkáň. Minutu se nedělo nic, potom se maso začalo přímo před očima ztrácet.

Chtěl jsem si k tomu dřepnout, abych lépe viděl, co se vlastně děje, ale zadržel mě.

"To nesmíte, začalo by vás to žrát taky!" oznámil mi s úsměvem.

Očividně si s bezpečnostními předpisy nedělal starosti.

"Za jak dlouho to bude všechno pryč?" zeptal jsem se a vzdálil se o krok.

"Tak dvě hodinky," odhadl. "Potom se všechno změní na prach a ten klimatizace odsaje," ukázal na mohutně dimenzované mřížky u podlahy.

To znamenalo, že celý proces nebyl dost rychlý, aby někdo zlikvidoval tělo, ale klidně mohl vyčistit podlahu.

"Vy jste nemocný, můžete mi říct jak?" ukázal jsem na jeho štítek v uchu. Vzhledem k tomu, že patřil mezi třídu využívající všech možných sociálních výhod, měl jen minimum občanských práv. Při vyšetřování by se jeho zdravotní stav za lékařské tajemství nepovažoval.

"Já ji nezabil," připomněl a váhavě mi podal kartu. Vložil jsem ji do čtečky. Nebyl ani kódovaná.

"Díky moc za pomoc," pozdravil jsem a opustil ho.

Než jsem zaklepal na dveře Garyka Lipama, zběžně jsem se podíval na Konigův záznam.

Měl silně podprůměrné IQ a byl trestán za sexuálně motivované ublížení na zdraví. Postiženou byla silně obézní sedmdesátiletá žena. Nezdálo se, že by byl zaměřen na sexbomby. Na druhou stranu, pokud ho takhle dokázala rozvášnit šereda, co s ním asi musela udělat atraktivní žena? Uvědomil jsem si, že zatím stále nevím, jak Alice Sprug ve skutečnosti vypadala. Zaklepal jsem a vstoupil na pracoviště Garyka Lipama. Potřásli jsme si rukama. Nowak už ho upozornil, nemusel jsem nic vysvětlovat. Lipam byl vysoký, ke dvou metrům mu moc nechybělo, hubený a pohyboval se s onou nenucenou klátivostí, která se některým ženám tak líbí. Vlasy měl delší, než bylo obvyklé, a bylo v něm cosi chlapeckého. "Doufám, že pouze z nějakého závažného důvodu odešla a všechno kolem je jen zbytečný humbuk," řekl. V pravé ruce nervózně točil tužkou. Byla to jedna z těch technických vymyšleností, která umožňuje předprogramovat spoustu rutin, naučí se pohybový rukopis majitele, a pak umožní zařadit jediným gestem standardní nákup, koupit los nebo rezervovat stůl v oblíbené restauraci. Samozřejmě pokud dotyčný nepoužil hlasový vstup jako normální lidé. Lipam byl hračička. Neutrálně jsem přikývl hlavou.

"Jaký byl váš vztah?" zeptal jsem se rovnou. "V práci jsme se moc nestýkali. Každý přece jen děláme něco jiného a lidé pracující s živým masem jsou narozdíl od nás drátaři," s úsměvem se rozhlédl kolem sebe, "uzavřená komunita. Ale vycházeli jsme spolu dobře. Bez třecích ploch." "A váš názor na ni?" "Velmi krásná a zajímavá," řekl bez váhání.

"Poslala mě za vámi madam Horak. Prý mi můžete vysvětlit, jak zařizujete, aby klony byly psychicky stejné jako originály," přešel jsem zpět na faktické záležitosti. "A také by mě zajímal dnešní výpadek bezpečnostního systému."

"Možná jste měl raději zajít za panem Brennem," pokrčil rameny, "on se tu vyzná opravdu ve všem. Já s kolegou - je ve stroje, nefungují nám nějaké supravodivé obvody - jsme tady jen na nádeničinu, ale zkusím to." Otočil se ke 3d projektoru, na kterém se právě začala vykreslovat komplikovaná plošná křivka.

"To je vaše práce?" ukázal jsem na obraz.

Namířil svou tužkou a plochu vystřídalo znázornění komplikované struktury vyplňující celý objem projektoru.

"To byl jen šetříč, rozkmit výpletu rakety po odpálení míčku sto šedesátikilometrovou rychlostí. Tady je práce. Na začátku pracujeme s panenskou vyvíjející se mozkovou strukturou. My ale máme v paměti záznamy reakcí neuronových sítí originálu. Elektrickým buzením stimulujeme mozkovou síť tak, aby na stejné vstupy dávala stejné výstupy jako neurony, potažmo mozek, originálu. Když se nám to nedaří a ono se to pokaždé v nějaké fázi výcviku, jak

tomuhle říkáme, nedaří, rastrováním vytipujeme problémovou oblast a indukujeme v ní elektricky, nebo biologicky změnu, aby její charakteristiky odpovídaly," vysvětloval.

Vše, co popisoval, současně ukazoval na projektor. Nejvíc mi to připomínalo chaos při dopravní zácpě ve městě s miliardou obyvatel. Což byla vlastně celá Evropa. Mezi vlákny sítě se najednou objevili komplikovaní pavouci ověšení spoustou váčků.

"To jsou Brennenovi boti. Dokáží velmi efektivně změnit zapojení neuronů v definované oblasti. Dívejte se. Jsou plně naložené katalyzátory mikrobuněčného růstu." Z chaosu, kterému jsem nerozuměl, mě začala bolet hlava. "K tomuhle všemu," ukázal jsem na projektor, "asi potřebujete značný počítačový výkon," nadhodil jsem.

"Jo a Nowak na nás šetří. Bez problémů zvládneme morčata a jiné hlodavce. Kočka a pes je pokaždé sázka do loterie. Kupujeme si výkon od velkých korporálních mainframů, ale občas nám celý systém stejně spadne. To pak vylétí úplně všechno, včetně bezpečnostního systému. Právě jako dnes. Ale dnes to bylo horší, protože jsme zde měli návštěvu a polovina věcí jela na provizorní režim. Bez toho by je bezpečnostní systém vůbec nepustil dovnitř." Lipam mluvil a oči přitom nespouštěl z obrazu před námi. "Když dosáhneme ideálu, máme pětasedmdesát procentní shodu v reakcích klonu a originálu." "Vy jste se s Alicí Sprug znal víc, než jste přiznal," zkusil jsem výstřel naslepo.

Trhl sebou a obraz zčernal. "Ano," potvrdil po chvíli. "Už několik měsíců hrajeme squash ve stejném klubu a zhruba před dvěma týdny jsme spolu byli na večeri. Musel jsem si dávat pozor, abych si od toho příliš nesliboval. Má na víc, než jsem já. Pro ni jsem pouze jeden z mnoha. Ona, prostě – je moc prima," odmlčel se.

Ať si dával pozor sebevíc, ona pro něj jednou z mnoha nebyla.

"Z čeho," hledal jsem vhodná slova, "ta těla vaříte?" "Kupujeme ty nejčistší suroviny," vrátil se se zřejmou úlevou k profesionálním záležitostem. "Čistý uhlík, síru, vápník, prostě všechno, co se v těle nachází. Jak se z toho dělá živá tkáň, vám ale neřeknu. Samotnému mi to připadá jako zázrak. Já se starám jen o běžný nákup, prodej, celkovou bilanci a naši úspěšnost. Podívejte se sem." Na obyčejném monitoru se objevila tabulka prvků s množstvím a cenami. "Přesně odpovídá průměrnému chemickému složení savčího těla," zasmál se.

"Tady máte účinnost větší než sto procent," upozornil jsem ho na červeně svítící položku.

"Tohle číslo udává poměr hmotností vyprodukované biotkáňe a vložených surovin. Když něco zkazíme, ale ne moc, můžeme to klidně použít znova. Ale teď se zřejmě kousla databáze," obrátil oči v sloup. "Už se to někdy stalo?" zeptal jsem se.

"V tomhle chyba v životě nebyla, právě proto se toho tak děším!" O půl hodiny později jsme všichni seděli v Nowakově kanceláři okolo jeho stolu, jehož rozloha lehce převyšovala minimální obytnou plochu na člověka. Všichni mě vyčkávavě pozorovali. Nowak se výjimečně vzdal svého čelního místa a přenechal ho mně. On seděl po mé pravé ruce, Brenner po levé, ostatní naproti nám. "Dámo a pánové. Alice Sprung nezmizela, byla zavražděna," oznámil jsem. Juana sevřela rty, až se jí změnily v dvě úzké čáry, Lipam sklonil hlavu a nebylo mu vidět do obličeje, Brenner mě pozoroval s lehce nesouhlasným výrazem ve tváři a Nowak se zatvářil, jako by mu právě vytrhli zub. Bez umrtvení. König souhlasně přikyvoval hlavou. Druhý počítačový technik stále pokračoval v práci, ale já ho nepotřeboval. "Všichni jste měli motiv k její vraždě. Vy," otočil jsem se na Nowaka, "jste nechtěl, aby prozradila konkurenci vaše know how. Měl jste podezření, že dostala nějaké nabídky." Nowak si poposedl, otevřel ústa, ale než stačil cokoliv říct, otočil jsem se k Juaně.

"Vy jste spolu měly nevyřízené účty z minula." Probodávala mě svýma očima, které byly náhle tvrdé a pronikavé.

"Pan Lipam ji mohl zabít kvůli žárlivosti," pokračoval jsem, "pan König –" "Proč si myslíte, že je mrtvá?" přerušil mě Brenner.

Položil jsem na stůl fóliovou obrazovku s přichystaným výpisem spotřeby materiálů.

"Indicií bylo víc, ale poslední věc, která mě přesvědčila, je údaj o poměru mezi spotřebou a produkcí. Vrah tělo odnesl do recyklačních komor a nechal ho rozložit." Všichni upírali pohled na číslici 105.3.

"Pět celých tři desetiny procenta zhruba odpovídá šedesátí kilogramům, což vy, pane Brennere, dobře víte. Vy jste ji zabil." Nebyl překvapený, ani vystrašený. "Máte nějaké důkazy pro tuto nanejvýš zajímavou hypotézu?" zeptal se s pobaveným zájmem.

"Nemám, ale policie je najde - když ji přesvědčím, aby zahájila vyšetřování. Na to mé indicie stačí. Za prvé: Na stole máte velmi luxusní bonbóny, které nejíte. Jak jste mi sám řekl, nemusíte čokoládu. Ty bonbóny by mohly být dárek. Vybraná pozornost pro milenkou." "To zní zajímavě, máte přímo věštecké nadání," zasmál se.

"Navíc vy jediný jste o ní tvrdil, že měla problémy s váhou. Ostatní ji považovali za extrémně atraktivní. I ty nejkrásnější ženy občas o svém vzhledu pochybují, vyslovují své obavy nahlas a přejí si být ujišťovány o opaku. Zvláště svými milenci. Alice před vámi zřejmě někdy prohlásila, možná opakovaně, že cítí tlustá a vy jste tu informaci použil, abyste ji nemusel označit za přitažlivou. To byla další chyba. A také jste mi lhal v otázce svých schopností. Vaši kolegové vás označili za geniálního. Podle nich máte v malíčku všechno týkající se tedy používaných technologií." "Vy musíte být spřízněn se samotným Homérem, nebo alespoň Dickensem," ocenil můj výkon sarkasticky Brenner.

"Mám důkazy, že ve vzorkovně skutečně nějaké tělo leželo. Vaše bakterie nestačily spořádat všechno. A mohu policii předložit i motiv. Žárlivost. Alice Sprug váš dárek odmítla a současně se s vámi rozešla, protože našla někoho, na kom jí záleželo. Pana Lipama." Brenner se na svého soka pohrdlivě podíval. Pohrdlivě a zle.

"A tohle číslo," ukázal jsem na obrazovku, "představuje chybějící mrtvolu." V té chvíli údaj zablikal a přepsal se na hodnotu 99,9.

Brenner se hlasitě rozesmál.

"Geniální načasování! Nádherné! Jste rozený komik!" Podíval jsem se na Lipama.

"Vypadá to, jako bychom právě něco vyrobili," odpověděl na mou nevyřčenou otázku.

"Něco o hmotnosti šedesátí kilogramů?" nadhodil jsem. "Je možné vyklonovat dospělého člověka s vyspělou

psychikou, kopii originálu?” položil jsem další otázku.

"Nesmysl, nemožné, zakázané," vyslovili všichni najednou svůj názor. "Ale stejně si myslím, že bychom si ty vaše alchymistické kádě měli prohlédnout," řekl jsem.

Viděl jsem, jak Nowak zuřivě přemýšlí. Tušil jsem, co se mu honí hlavou. Pokud by má, z jeho hlediska šílená myšlenka, byla pravdivá, mohlo by to jeho firmě velmi uškodit. Ilegálně klonovaný člověk. Po takovém soustu by média skočila a přišel by o licenci.

"Obávám se, že to nepůjde. Některé provozy jsou velmi citlivé na narušení a utajení know how," začal pomalu a jak mluvil, získával na rychlosti a přesvědčivosti. Brenner se vítězně usmál. Věděl jsem, že policie by při případné pozdější prohlídce nenašla nic podezřelého. Šedesát kilogramů biologických tkání je přece tak snadné opět rozložit. Sáhl jsem do podpažního pouzdra a vytáhl šestiranný revolver Ruger SP 101 ráže 9 mm s dvoupalcovou hlavní. Další výhoda placení nejvyšších daní. Právo na zbraň. Tahle archaická současně výkonná hračka byla však stejně ilegální.

"Žádné paralyzování, ochromení, znehybnění. Úst'ová rychlost 334 metrů za sekundu, energie čtyři sta sedmáct joulů. Dost na to, aby vám změnila vysoce organizovanou hmotu ve vašich hlavách v kaši," řekl jsem suše.

*** Našli jsme ji v jedné z mnoha laboratoří, kam bych se sám nikdy nedostal. Vznášela se v tanku v průsvitné kapalině, nahá se zavřenýma očima. Na hromádce opodál ležely její věci včetně identifikační karty. Kromě Brennera vypadali všichni ohromeně. On se naopak tvářil vítězně, byl na své dílo očividně hrdý. Teprve teď jsem pochopil jeho skutečný úmysl. Chtěl zaměnit jednu za druhou. Juana chvíli studovala displej.

"Je hotová, pustím ji ven. Stejně ale nemůže být jako skutečná Alice. Přinejlepším bude mít mozek právě narozeného dítěte. Spíš se však obávám, že nebude schopna vůbec myslet," kroutila hlavou. "Jak jste mohl udělat něco tak zúrodného?" obrátila se na Brennera.

"Je dospělá. Umí všechno co dřív!" vyjel na ni. "Jsem génius, a co vy pokládáte za nemožné, je pro mě hračkou! Použil jsem autoreprodukční testovací bioroboty. Na konci celého procesu jich byly milióny, každý se staral o pár tisícovek neuronů! Kradl jsem výpočetní výkon největších mainframů na světě – to byly ty vaše výpadky sítě, ubožáku!" štkl na Lipana. "Je stejná jako dřív!" "Ale proč?" nechápala stále Juana. Hladina kapaliny mezitím klesala, automatické manipulátory zafixovaly tělo Alice Sprug u dna a ze stěny vyjela instrumentovaná sonda na odsávání kapaliny z plic. Alespoň to tak vypadalo.

"Protože mě už nechtěla! Protože si nabalila toho bastarda, ubožáka! Chápete! Mě odkopla a začala si s takovým nýmandem, šupákem! Je stejná, jen jsem nechal malá dvířka, aby –" V tu chvíli se poklop otevřel a podložka se stále spící Alicí vyjela ven.

"Musíme ji rozložit, všechny by nás zavřeli," uklidnil se Brenner a vrátil se k věčnému tónu.

"Ne!" vykřikl Konig, prudce do něj zezadu strčil a shodil ho do tanku. Než se stačil kdokoliv pohnout, stáhl Alici z podložky a zmáčkl rychle několik spínačů. Já se pohnout nesnažil. Průhledné víko sjelo dolů a objem tanku vyplnila tmavá mlha. "Co jste to udělal! Musíme ho pustit ven!" vyjel Nowak a sápal se k ovladači.

"Už nemůžeme. Zabilo by nás to všechny," zastoupila mu Juana cestu. "Je to plné recyklačních bakterií. Sežerou ho za živa." Brenner řval a bušil na víko, ale nic jsme neslyšeli. "Začne to od obličeje a sliznic v krku. Ty budou nejvíc kontaminovány," zašeptala Juana a současně se Brennerův obličej roztekl. Oči změnily barvu, kůže se rozpadla a odhalila svalovinu. I ta se ale rychle ztrácela. Ještě okamžik jsme ho viděli. Potom ho pohltila stále hustší mlha. Sebral jsem z hromádky věci identifikační kartu a vložil ji Alici do ruky. Zezelenala - otisky prstů, feromonové vzorce, složení potu, vše sedělo. Brenner odvedl opravdu dokonalou práci. Lupam se konečně vzpamatoval z příšerné podívané a přikryl ji svým sakem.

"Alice," promlouval k ní konejšivě.

"Ale my ji musíme rozložit, protože jinak nás zavřou! Stejně nemá mozek v pořádku!" řekl Nowak vážně.

"Vy chcete zabít občanku Alici Sprug?" ukázal jsem na její aktivní identifikační kartu. "Za to vás opravdu zavřou." V té chvíli otevřela oči, a když spatřila, kdo se nad ní sklání, objevil se jí na tváři úsměv.

"Garyku," zašeptala a políbila ho.

"A nechal zadní dvířka, aby milovala toho, kdo ji probudí?" nadhodil jsem a podíval se na Juanu.

"Nešla byste dnes na večeri? Případ je vyřešen." "Účet pošlu později," prohodil jsem směrem ke ztumpachovělému Nowakovi. Když jsme s Juanou odcházeli, pozdravil jsem Koniga vztyčeným palcem.

"Dobře načasovaná akce!"

KONEC